Моя ти втіхо, кобзо тихоструна!
Одна ти в мене із утіх осталась,
Як жизнь важка, гірка, великотрудна,
До вічного спочивища добралась.
Заграй мені, мов той Еол воздушний,
Озвись, голубко, забуркукай стиха,
А чей козак, нетяга прямодушний,
Позбудеться хоч на часину лиха.
Жене його із краю в край, тімаху,
Людське лукавство да єхиднисство кляте.
Завидує він степовому птаху,
Не маючи й могили, щоб іспасти.

Заграй же згорда голосом величнем,
На сором злюкам, що тебе плямують,
Загримай на лихих докором вічним-
Нехай тебе віки грядущі чують.
А ти, моє надиханнє спасенне,
Моя ти Музо в образі любові!
Покинь бідаху на життя злиденне,
Іди собі на береги Дніпрові...
Там люде в темряві сидять глибокій,
Ти їх освітиш сяєвом небесним,
Я ж тут од мук спочину, одинокий,
Дознаю щастя прахом безсловесним.